

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος εἶναι,
κι' ἔδρα ἄλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια δακτακόσα ὀγδοῖντα πέντε,
τὸ Κουβέρονο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρίν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ὁκτώ τοῦ Ἰουνίου κι' ἀνέφελος γαλήνη,
ἐπὶ πρῶτον τέταρτόν της εὗρισκετ' ἡ Σελήνη.

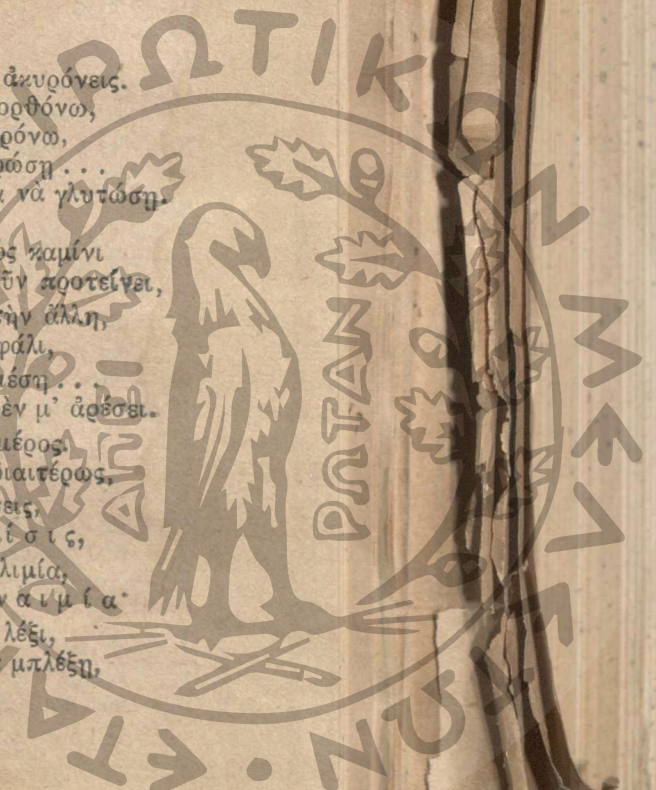
Ποῦντος ἐβδομηνταδύο,
ἄνοιξε καὶ τὸ Ταμεῖο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.— Ἄν ἔχῃς τίποτα νὰ πῆς, πές το γιατί θὰ φύγω.
Λέγε λοιπὸν ὀργήγορα...
Π.— Λέγε σοῦ λέγω γρήγορα χωρὶς νὰ σταματήσῃς,
χωρὶς νὰ κάμῃς σχόλια καθόλου κι' ἐπικρίσεις.
Φ.— Τὸς ἐξέλεγξαι, Περικλῆ, ἀκόμη τσαμπουνίζουν,
καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας τὴν Ἄρτα φοβερίζουν.
Ὁ Καραπάνος, φαίνεται, πολὺ κακὰ τὴν ἔχει
καὶ κίνδυνον ἀποβολῆς σπουδαῖον διατρέχει,
ὥστε ἐστεφάνωσε ἀντίχριστον Ἑβραῖον
ἐπὶ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐκλογῶν πλουσίαν καὶ ὠραίαν,
καὶ οὕτω πως κατώρθωσαν ὁ σύζυγος κι' ἡ νύφη
ἐπὶ τὸν κουμπάρον νὰ δοθοῦν πολλῶν Ἑβραίων ψήφοι.
Φ.— Ὅλους ὅμως ἄ κ υ ρ ο ς ὁ γ ἄ μ ο ς βεβαιῶνται,
καὶ δι' αὐτὸ κι' ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἄρτας ἀκυροῦνται.
Μαζὴ φουρτοῦνα, πλάκωσε μὲς' στὴ βουλὴ καὶ μπόρα,
κι' εἶναι τῶν Ντεληγιάννηδων ἡ βασιλεία τώρα.
Τοῦτοτος εἶναι πάντοτε ὁ κόσμος, ἀδελφέ μου...
καὶ ἄλλαν ἀκυρώσεων καὶ θεάτρον πολέμου.
Ἐρχεται σὺ 'στὰ πράγματα κι' εὐθύς μὲ μπαγλαρόνεις,

μοῦ δίχνεσαι ἀπὸ παντοῦ καὶ μοῦ τὴν ἀκυρόνεις.
Ἐρχομ' ἐγὼ κατόπιν σου, τὰ ἴδια κατορθόνα,
σοῦ κάνω μιὰ ἐξέλεξι καὶ σοῦ τὴν ἀκυρόνω,
κι' ἔτσι ὁ ἓνας ἔρχεται τὸν ἄλλον ν' ἀκυρώσῃ...
Αὐτὰ συμβαίνουν, κι' ὁ Θεὸς τὸν Ψύλλα νὰ γλυτώσῃ.
Π.— Λέγε...
Φ.— Ὁ Ρόκος Χοῖδᾶς ἀνάπτων ὡς καμίνι
οἱ δύο μας Πρωθυπουργοὶ νὰ κρεμασθοῦν προτείνει,
Θεόδωρος ἀπὸ τὴ μιὰ, Τρικounης ἀπ' τὴν ἄλλη,
ἀπάνω τὰ ποδάκια των καὶ κάτω τὸ κεφάλι,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος νὰ κρεμασθῇ 'στὴ μέση...
τὸ πρᾶγμα εἶναι τραγικὸν καὶ διόλου δὲν μ' ἀρέσει.
Π.— Παρακαλῶ τὰ σχόλια νὰ μείνουν κατὰ μέρος.
Φ.— Ἦνρα κι' ἐγὼ τὸν Καλλιγᾶν προχθὲς ἰδιαίτερος,
κι' ἀμέσως τοῦ ἐζήτησα νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις,
ἂν πράγματι ὑφίσταται ἡ λεγομένη κ ο ρ ῖ σ ι ς,
μοῦ εἶπε δὲ πῶς πράγματι ὑπάρχει βουλιμία,
μὰ τοῦτο πρέπει, Περικλῆ, νὰ λέγεται ἀ ν α ῖ μ ῖ α.
ἐγὼ δὲν ἐσυμφώνησα ὡς πρὸς αὐτὴ τὴ λέξι,
ἂν κι' ἐπροσπάθησε πολὺ ἐκεῖνος νὰ μὲ μπλέξῃ,

κι' επέμεινα κι' εφώναξα πώς τούτο είναι κ ρ ί σ ι ς,
δ Καλλιγᾶς μου ἔφερε σπουδαίας αντιρρήσεις,
κι' ἀφοῦ ἐσυζητήσαμε κι' ἐγίναμ' ἄνω κάτω,
τοῦ ἤθηρα δρὸ πεντόφραγκα κι' ἀντίο ντέλ πα σ-
[σάτο.

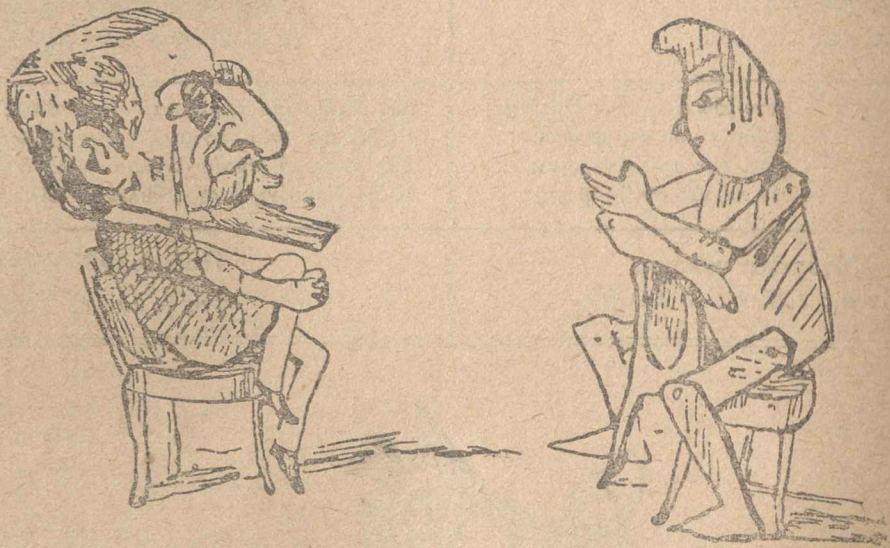
Σὺ πὼς φρονεῖς ὀρθότερον νὰ λέγεται ἡ πείνα;

Π.—Λέγε μου ἄλλο γρήγορα...

Φ.—'Ακούω ὅτιν Ἀθήνα
ὁ τύφος ὁ κοιλιακὸς πὼς ἔπεσε καὶ πάλι
καὶ λέγουν πὼς ἀπέθαναν ἰθαγενεῖς καὶ Γάλλοι
καὶ σὲ προτρέπω, φίλε μου, ἂν θέλῃς τὴν ὑγείᾳ σου,
ὅσο ἔμπορεῖς σφικτότερα νὰ δένης τὴν κοιλιά σου.

Π.—'Αν ξέρῃς ἄλλο τίποτα, εἰπέ το ἐν ὀλίγοις.

Φ.—'Αλλὰ μ' αὐτὴ τὴ βία σου, βρὲ ἀδερφέ, μέ πνίγεις.
'Ο βασιλεὺς σὰν ἔμαθε τὸ πέρας τοῦ δανείου,
ἀμέσως τὸ μνηστῆρ' ἐξήγαγε τοῦ Ἰουνίου,
διότι ἔχει ἐξοδα βασιλικά καὶ βάρη,

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Καλλιγᾶς
ἐν γένει γὰρ συναλλαγᾶς.

Κ.—Σεῖς μ' ἐξηγήσατε!

Φ.—'Εγώ...

Κ.—Καὶ ποία ἡ αἰτία;

Φ.—Τὰ καύματα τὰ κυνικά καὶ ἡ ἀχορημία,
κι' ἐπιθυμῶ τὴν γνώμην σας κι' ἐγὼ νὰ ἐρωτήσω.

Κ.—'Ω! εἰμαι προθυμότερος νὰ σᾶς εὐχαριστήσω,
ἀλλ' ὄχι δι' ἀμφοτέρω...

Φ.—Σαφῶς ἐξηγηθῆτε.

Κ.—Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον δύνασθε ἄλλοι ν' ἀποτανηθῆτε.

Φ.—'Ακόμα δὲν ἐννόησα.

Κ.—'Ο δῆμος τῶν σκύλων

μανθάνω τὸ καθήκον του πὼς ἐκπληροῦ με ζῆλον,
ὡς πρὸς τὸ δεύτερον εὐθὺς σᾶς δίδω ἐξηγήσεις...

Φ.—Εἰν' ἀληθὲς τὴν ἀγορὰν ὅτι μαστίζει κρῖσις;

Κ.—Τ' αὐτὰ σχεδὸν μ' ἐρώτησαν προχθὲς καὶ δύο ἄλλοι,
ἀλλ' ἔκτοτε ἐπικρατεῖ βελτίσις μεγάλη,
διότι τὰ ὀπωρικά ἐφθύνθησαν ὅτ' ὀκράτος
κι' ἡ μπάμπαις ἐπωλήθησαν δρὸ ὅτ' ὀκράτος ἐσχάτως.

Φ.—Εἰν' ἀληθὲς ὅτι χουσὸν ἡ Τράπεζα δὲν δίδει,
καὶ χρεωκόπους ὅλους μας ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ;

Κ.—Νομίζω...

Φ.—'Αλλὰ, κύριε αὐτὸ καλεῖται δόλος.

Κ.—Σεῖς διαθέτετε λοιπὸν τὸ χρῆμα σας εὐκόλως;

Φ.—Κύριε μὴν ὑβρίζετε, ἐγὼ δὲν ἔχω χρῆμα,
καὶ μὴ μοῦ λέγετε αὐτά, διότι εἶναι κρῖμα...

καὶ τρώει τὸν περιδρόμο τοῦ κήπου τὸ λεῖον.
Καὶ ὕστερα ὁ Καλλιγᾶς δὲν εἶναι λέγει κ ρ ί σ ι ς,
ἐσὺ τί λές, βρὲ Περικλῆ...

Π.—Μὴν κάμνῃς ἐπὶ...

Λέγε μου ἄλλο τίποτα...

Φ.—'Ηνοῦσαν χθὲς αἰῶνα...

τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου μας κι' ὁ κόσμος καὶ...

ἂν καὶ αὐτὸ χαρὰν σ' ἐμᾶς δὲν προξενεῖ καμμία...

ἀφοῦ ποτὲ δὲν πέργομε λεπτὸ ἀπὸ Ταμῖαν.

Μαζὶ δὲ μετ' ὁ ἀνοιγίμα τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου...

ἐδιωρίσθη Γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου...

κι' ὁ Κανελλίδης τῶν Κ α ι ρ ῶ ν... τί λέγεις περὶ...

Π.—Εὐδαίμονες οἱ τρώοντες ἐν δημοσίῳ πλοῦτι...

Φ.—Αὐτὰ λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, καὶ χαστουκίσαι...

Π.—'Αφοῦ τὸ θέλεις, ὄρσε δρὸ, καὶ ὅτ' αὐτὸ λουτὸ...

γιατὶ δὲν τρώει, κύριε, ὀλίγον σιμιγδάλι...

Ἀλήθεια σεῖς περὶ στρατοῦ ἐν γένει τί φρονεῖτε;

Κ.—Φρονῶ πὼς εἶν' ἐξαιρετός, διότι ἐξασκεῖται...

Φ.—'Αλλ' ὅμως δὲν πληθύνεται...

Κ.—Αὐτὸ δὲν ἀληθεύει,

διότι νηστικό ποτὲ ἀρκοῦδι δὲν χορεύει.

Φ.—Καὶ ὅμως δὲν πληθύνεται χάριν φιλοπατρίας.

Κ.—'Ε, τότε δώστε του ἐσεῖς τινὰς δεκαμερίας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΑ

Α'.

Θέατρον τῶν Ὀλυμπίων.—Ἰταλοὶ μακαρονάδες,
μῖο Νῆο, Τροβατόρες καὶ ἀντίο Δεονώρα,
σκοτομοὶ, δολοφονίαι, φοβεροὶ φλαροπαπάδες,
καὶ μετ' ὅλους μπαμπῆσκους, μ' ἄχ καὶ βᾶχ περνᾷ ἡ
[ώρα.

Τί βαρύτονοι, τενόροι καὶ ἀφράταις πριμαδόνας!
διατρέχει τοὺς πενήντα καὶ ἡ μᾶλλον νεωτέρα,
καὶ τὸ θέατρον κοινεῖται σὰν ἀρχίζουσιν ἡ γοργόνας
μετ' ἄγριαις φωναῖς τῶν νὰ μᾶς κλαῖνε τὸν πατέρα.

Τί ὄραϊα!... ὅλοι κλαῖνε τὸ κεφάλι τῶν ἐκεῖ!
μετ' ὅλους ψυχῆς σκομπίζουσιν τῶν δακρύων τοὺς χεῖμαρρους,
ἀλλ' ἐνῷ σ' ἀναπτερόνει τὴν θεῖα μουσική,
ἀκοῖς ἐξαφνα μακρόθεν καὶ τῆς Πλάκας τοὺς γαϊδάρους.

Ἐμφαίνεται κι' ἡ φάτσα τοῦ πεινῶντος θεατροῦ,
στὴν σκηνὴν τῆς παρακάσας τὸ κοινὸν ἀνακαλεῖ,
καὶ τὸ γλέντι τέλος πάντων εἰς τὴν μιᾶμνην τελειώνει,
ἐνῷ κλαῖνε τὰ λεπτά τῶν ἀφιλόμουσοι πολλοί.

Β'.

Ἄντρον Νυμφῶν.—'Ανάστασις καὶ χαλασμός Κυρίου,
καὶ φόβος καὶ κατάνυξις τοῦ ἀκροατηρίου.
'Η Γενεράδα καρτερεῖ μετ' ὅλα μαλλὰ λυμένα,
κινεῖται, δαί, ἔλκεται, ἀφρίζει ὀλοένα
ὁ Γοδφερίδης μὲ γοργὴν κατὰμουτρα τῆς δίνει,
πέφτει ἀμέσως μπροστὴν ἡ δυστυχὴς ἐκεῖνη,
ἐνῷ ἱππότης ἕτερος προσέρχεται ἐν τάχει,
καὶ πέντε τῆς φιλοδορεῖ κλωτοῖαις εἰς τὸ στομάχι.

Ἐν τούτοις τὰς ὑφίσταται μετ' ὅσην καρτερίαν...
αὐτὰ συνήθεις φαίνονται θωπεῖαι ὅτ' ἡ κυρία.
'Αφίνει καθεὶ κύριον ἱππότην νὰ τὴν δέρῃ,
τὸν ἕνα ὅτ' ὀλοῦται τῆς κλωτοῖαις νὰ καταφέρῃ,
τὸν ἄλλον ἀπὸ τὰ μαλλὰ σὰν σκύλα νὰ τὴν σύρῃ,
διὰ νὰ φάγῃ αὐτὸν ὀλίγον ψωμοτύρι.
Καὶ ὁ κυρίαρχος λαὸς τὴν μάρτυρα κυττάζει,
χωρὶς νὰ βῆχῃ ποῦ καὶ ποῦ, χωρὶς μιλὰ νὰ βγάξῃ.

Ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπεται καθόλου νὰ μιλήσῃς,
οὔτε τὰς κρῖσεις σου νὰ πῇς ἢ νὰ χειροκροτήσῃς,
ἀλλὰς ὅλον τοῦ λαοῦ σηκώνεται τὸ κύμα,
καὶ μετ' ὅλους καὶ γοργαῖς σὲ διώχνει παραχωρήμα.
'Εδῶ ὀφείλεις ἡσυχὸς ὅτ' ὁ πάγκο νὰ καθίσῃς,
καὶ ἀφῶνος τῆς μάρτυρος νὰ βλέπῃς τὰς κινήσεις,

Φ.—Καὶ πὼς λοιπὸν; ἡ Τράπεζα δὲν σκέπτεται νὰ δώσῃ;

Κ.—Σκέπτεται μὲν, δὲν δίδει δέ...

Φ.—Καὶ δὲ τὸ κατορθώσῃ.

Κ.—Νομίζω...

Φ.—Τί νομίζετε;

Κ.—Βρὲ Φασουλῆ, μ' ἐμπαίζεις...

λάβε λοιπὸν δρὸ μετοχαῖς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς!

δ
τίτ' ὅτι λέξιν ἂν εἴπῃς κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἂν στρέφῃς,
οὐ φρικαλέου δράματος τὸ νῆμα καταστρέφεις.

'Ακοῦς νὰ τρίβουν κάποτε τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια,
καὶ βλέπεις ἀπὸ ἄνω σου νὰ κρέμονται ποδάρια,
καὶ σὲ τρομάρα βροῖσκεσαι κάθε στιγμὴ μεγάλη
μήπως κανένα θεατὴν δεχθῇς εἰς τὸ κεφάλι.
Τὸ θέαμα εἰς τὰς ὀκτὼ ἀρχίζει τὸ ἐσπέρας,
καὶ περὶ τὰ χαράγματα τελειώνει τῆς ἡμέρας,
πέφτουν καὶ λιανοτούφεκα μετ' ὅλους κομμάτια,
καὶ ὁ λαὸς ἀναχωρεῖ μετ' ὅλους κομμάτια.

Γ'.

Παράδεισος.—Ἐδῶ ψυχὴ δὲν φαίνεται καμμία,
ἐδῶ κανένας θόρυβος, τὰ πάντα ἐρημία.
'Η Γερμανίδες ἡ ξανθαῖς, ἀκίνηταις κολώναις,
μετ' ὅλους τῶν ὄργανα διασκεδάουσιν μόναις,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ἡδονῆς καὶ θῆας τερπνοτάτης
προστάζει κάποτε νερὸ ὀσμωτικὸς πελάτης.

Τοῦ Ποσειδῶνος θέατρον.—Μένει νεκρὸν καὶ μόνον
χάριν πολλῶν ἐπισκευῶν πρὸς τέρεψιν τῶν θαυμάσιων,
διότι κι' ὁ Δαμασκηνὸς μετ' ὅλης φροντίδος
ζητεῖ τὴν ἀποξήρανσιν νὰ εὖρῃ τῆς σταφίδος.

Δ'.

Πλατεῖα Ὁμοιοῦς.—Τί πρῖμας! τί τενόροι!
τί ὀμορφα κομμάτια καὶ τί σουλατσάδοροι!
Πηγαίνει τὸς κόσμος τὸ θέαμα νὰ ἴδῃ,
καὶ σπρώχνεται καὶ σπρώχνεται καὶ γίνεται μουσικί,
καὶ ὅσοι δὲν καθίσουσιν δι' ἑλπίσιν χρημάτων
δρῶν ἀπολαμβάνουσιν τῶν πρῶτων θεαμάτων.

Φωνάζουσιν τὰ γκαρσόνια, φωνάζουσιν καὶ ἡ πρῖμας,
ἀκοῦς μεγάλας γνῶμας καὶ τῶν Χαντεῶν λήμεις,
γυρίζουσιν καὶ καμπαροῦν λιμώττοντες δασκάλαι
μ' ἕνα ὅτ' ὀλοῦται καὶ μετ' ὅλους σάβι,
ἀλλὰ καὶ ὁ Ρέζαριτς πλανώνται μερικοί,
καὶ ἄλλοι φουκαράδες περιπατητικοί.

'Απάνω κάτω τρέχουσιν μετ' ὅλους τὰ γκαρσόνια,
καὶ πέφτουν κάπου κάπου καὶ μερὶκά κανόνια,
τοῦτέστι μ' ἄλλους λόγους μετ' ὅτ' ὀλοῦται ἀσκέρι,
μέσα ὅτ' ὀλοῦται καφφενεῖον τὸ τόσο νταραβέρι,
μετ' ὅτ' ὀλοῦται φωναῖς, ὅτ' ὀλοῦται, ὅτ' ὀλοῦται, ὅτ' ὀλοῦται,
ἐξαχθύνουν νὰ πληρώσουσιν πολλοὶ τὰ τραπαλένια.

Ε'.

Γεράνιον.—Σαντούρια γλυκά και άμανέδες,
παμπάλαια κουρκέτα, λουκούμια, κουραμπιέδες.
'Εδω θά 'δης κυρίας πολλές με τὰ μωρά των,
με τὰ σπρα των φακίολια και με τὰ τσόκαρά των
ἀφήκαν πρό ὀλίγον 'στὴ μέση τὴν μπουγάδα,
καὶ ἦλθαν ν' ἀπολαύσουν καμμίαν κατινάδα.

Καὶ γίνεται μεγάλο κακὸ και φασαρία,
καὶ τέλος πέρνουν ἓνα κουρκέτο εἰς τὰ τρία.
'Αλλ' ἔξαφνα καμπόσοι γενναῖοι Γερανώταις
τσακόνονται με ἄλλους ἀντάμηνδες Ψυριώταις,
καὶ βγαίνουν τὰ μαχαίρια κ' ἀστράφτουν τὰ κουμπούρια,
καὶ φεύγουν οἱ θαμῶνες και παύουν τὰ σαντούρια.

ΣΤ'.

Φάληρον.—Θάλασσα, δροσιά, γυμνάσματα παντοῖα,
Φραντζέζικα, 'Εγγλέζικα και ἀριστοκρατία.
Ξαπλόνεσαι 'στὴν ἀμμουδιὰ ἀνέτως και ἡσύχως,
κ' ὕπνον σοῦ φέρει ἑλαφρὸν τοῦ κύματος ὁ ἦχος,
ἐνῶ μακρὰν περιπατεῖ ἀργὰ κ' ὑπερηφάνως
ὁ Φιλοπόιμην ὁ μακρὸς με τὸ βαρὺ του κράνος.

'Εδω Φραντζέζαις πετακταῖς με ὁμορφιά και νειάτα
καὶ κομψόλαις τρίπρακταις με Γαλλικὴ παρλάτα.
Γελοῦν καμπόσοι ἔξαφνα, ποῦ Γαλλικὰ γνωρίζουν,
κ' ἀμέσως γέλοια δυνατὰ και οἱ λοιποὶ ἀρχίζουν.

'Αγγελία νεωτάτων Κρητικῶν Διηγημάτων.

Δαμβέργης ὁ ἀγαπητὸς αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι
ὀλίγα διηγήματα εἰς τὸ κοινὸν προσφέρει,
πρωτότυπα, εὐχάριστα, με τόσην νοστιμάδα,
κ' ἐλπίζομεν ν' ἀναγνωσθοῦν εἰς ὅλην τὴν 'Ελλάδα.
Λοιπὸν 'στὰς ἀγγελίας του γραφεῖτε ὅσοι ὅσοι...
μονάχα μὲ ψωροδραχμὴ καθένας θὰ πληρώσῃ.

'Στὸν Ἀπόλλωνα ἐκεῖ ἐσπερὶς θεατρικῇ.

'Απόψε 'στὸν Ἀπόλλωνα, εἰς τὰς ἐννιὰ τὸ βράδυ,
ἀρχίζει και ὁ θίασος ὁ τοῦ Ἀλεξιάδη,
θὰ κάμῃ δὲ τὸν προσφιλεῖ εἰς ὅλους ΑΧΘΟΦΟΡΟΝ...
Τιμὴ θεάτρου... μὴ δραχμὴ με κάθισμα και φόρον.

'Αρχίζει δὲ τὴν αὔριον Κυριακὴν συνάμα
εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐκεῖ μ' ἓνα σπουδαῖον δράμα
κ' ὁ θίασος τῶν ἀδελφῶν κυρίων Ταβουλάρη,
καὶ ἀπὸ τώρα κάθισμα καθένας σας ἄς πάρῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με τῆς βρώμας τῶν Χαντείων —μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

χωρὶς κανέναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ νοιώθῃ τί συμβαίνει
ἐν τούτοις φεύγουν ὅλοι των κατευχαριστημένα.

Ζ'.

Βουλή.—'Εκεῖνοι ποῦφυγαν μ' ὄψεις ὀχρὰς
ἀπὸ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν με τὰ στρον τῆς
εἰσερχονται εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ φιλοπατοῖας
ν' ἀκούσουν ὡς ἐκ περισσοῦ τοῦ ἔθνους τοῖς π.

'Επὶ τῶν ἐξελέγξων συζητήσις μεγάλη,
σεληνιασμοί, παραφοραὶ, μαλλώματα, βροῖδια
ἀπὸ τὸ θεωρεῖόν της καὶ ἡ Ῥοζοῦ προβάλλει,
καὶ πάντα, καθὼς ἔξερετε, τὰ ἴδια και τὰ ἴδια.

Φωνάζ' ἡ κάτω ἡ Βουλὴ, φωνάζει κ' ἡ ἄνω
καὶ ὅσοι 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀνέκουν τὴν μερὴ
ζητοῦν νὰ διώξουν και καλὰ τὸν δόλιο Καραπίπ
κ' αὐτὸς ἐπιμαρτύρεται Θεὸν τε και πατρίδα.

Τὸ θέαμα εἰς τὰς ἐπτὰ ἀρχίζει τῆς πρωίας
καὶ περατοῦται με βοὴν κατὰ τὸ μεσημέρι,
ἀλλ' ὅμως παύει κάποιε και πρὶν τῆς μεσημβρίας
ἐὰν κανέναν ἐνστασιν προώρου πείνας φέρῃ.

Μερικαὶ συστάσεις γὰρ διασκεδάσεις.

Ὅποιος θέλει, κύριοί μου, τὴν πρωτεύουσάν ν' ἀφῇ
ὅποιος ξέρει μέσ' τῆς ὥρας τῶν καυμάτων νὰ γλεῖτ
'στὸ ἀθάνατο Μαρούσι λίγαις μέραις νὰ καθίσῃ,
'στὸ λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον τοῦ **Κωστή Χαϊμαντά**.
Περιποίσεις μεγάλη, θαυμαστὴ καθαριότης,
νοικοκύρης ὅπως πρέπει και κρασί ῥετσίνας πρώτης
μ' ἄλλα λόγια τὰ λεπτὰ σας δὲν πηγαίνουν 'στὰ χαρὰ
καὶ γὰρ νὰ βεβαιωθῇτε, ἐρωτήσετε κ' ἐμένα.

Μὲς 'στὰ δένδρα, 'στὸ ποτάμι, 'στὴς Κολοκυνθοῦς
ποῦ ἐμπνέονται κ' οἱ πλέον ἀκαλλίσθητοι περὶ
ὁποῦ ἄσματα βατράχων γλυκὺς ἔφυρος σας φέρῃ,
θὰ εὐρήτε τὸ μεγάλο τοῦ **Μαιρόζου** μαγαζί.
Καὶ ἀμέσως μόλις πᾶτε σας συστήνω πρώτα πρώτα
νὰ προστάξετε πιλάφι ἀνεκτίμητο με κότα.

'Στὸ Κουρεῖον «**Ἀψε Σβύσε**» ὁ Πανάγος Μελισσάκης
γραμματῶσημα παρέχει και χαρτὶ τῆς πόστας πρώτης
ἔχει βούλαις, βουλοκέρια και φακέλους, κ' ἐν τῷ αὐτῷ
εἰμπορεῖς κ' ἐπὶ συστάσει ὅπου θέξ νὰ στείλῃς γράμμα.

Καφφενὲ τῶν «**ΕὐΦρονούντων**»—γινέται μέρα συζητοῦνται
με μακαλήδες καμπόσους, πατσαντζήδες ἄλλους τῶσαν,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —και μὴ μάνδρα με γαδοῦρα.